

LBRIS

We know
books

JAKOB VAN ERIKSSON

IUBIRILE PREȘEDINȚILOR AMERICANI

COLECȚIA PREȘEDINȚII AMERICII

EDITURA
NEVERLAND

Editat de **Neverland SRL**.

Toate drepturile asupra prezentei ediții aparțin **Editurii Neverland**.

Copyright © 2021, **Editura Neverland**.

! Nicio parte (fragment sau componentă grafică) din această lucrare nu poate fi reprodusă fără acordul scris al Editurii Neverland.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VAN ERIKSSON, JACOB

Iubirile președinților americani / Jakob Van Eriksson. -

București : Neverland, 2021

Conține bibliografie

ISBN 978-606-9018-85-9

929

Redacție:

tel.: 0732.320.666

e-mail:

editura@neverland.ro

Editura Neverland

Librăria UJmag:

tel.: 0733.673.555; 021.312.22.21

e-mail: comenzi@ujmag.ro

ujmag.ro

Ujmag.ro

Sumar

**Pasiunile și patimile Părinților Fondatori ai Americii,
de la George Washington și Benjamin Franklin
la Alexander Hamilton. Despre cine se presupune că era gay / 7**

**Thomas Jefferson a iubit o pictoriță măritată și a sedus
o sclavă mulatră în vârstă de 14 ani, apoi i-a făcut șase copii / 15**

Andrew Jackson a iubit-o pe Rachel, soția lui bigamă / 34

„Miss Nancy și Aunt Fancy”:

James Buchanan și William Rufus King / 39

Scene din viața intimă a lui Abraham Lincoln / 45

**Grover Cleveland – nuntă la Casa Albă
cu o fată mai tânără ca el cu 28 de ani / 53**

**Warren G. Harding și ascensiunile amantelor lui
pe „Mount Jerry” / 57**

**Controversele vieții sentimentale
a lui Franklin Delano Roosevelt / 80**

**John Fitzgerald Kennedy și lista femeilor sale,
dincolo de Jacqueline Bouvier și Marilyn Monroe / 90**

Lyndon B. Johnson nu renunță la Alice Glass / 111

Gerald Ford și spioana nemțoaică care trecuse și pe la JFK / 117

Bill Clinton între Hillary Rodham, Paula Jones și Monica Lewinski.

Cât despre Pizzagate... / 127

Incredibile povești de la Hollywood
cu Nancy și Ronald Reagan / 148

Bush Senior & Bush Junior: tată și fiu, temă cu variațiuni / 160

Cele trei neveste și nenumăratele aventuri erotice
ale lui Donald Trump / 171

Bibliografia lui Cupidon la Casa Albă / 195

Pasiunile și patimile Părinților Fondatori ai Americii, de la George Washington și Benjamin Franklin la Alexander Hamilton. Despre cine se presupune că era gay

Mulți dintre locatarii de la Casa Albă au avut o viață sexuală bogată, chiar foarte bogată. Șirul nesfârșitelor aventuri amoroase ale lui JFK sau tribulațiile erotice ale lui Donald Trump sunt cel mai des citate, ca să nu mai vorbim și de poveștile cu mult sex oral și articole vestimentare feminine stropite din belșug cu spermă prezidențială chiar în Biroul Oval de către Bill Clinton. Numai că aceste veritabile epopei ero(t)i-comice au corespondențe incredibile din epoci de demult, inclusiv de pe vremea Părinților Fondatori, bărbați la fel de iubăreți și ei, despre unii dintre ei speculându-se că erau bisexuali.

Cu mult înainte de *Sex and the City*, a existat Benjamin Franklin. Într-un articol din 1745 intitulat „Sfaturi privind alegerea unei amante”, Franklin îi sfătuia pe burlaci să caute femei mai în vârstă: „Nu riscă să rămână însărcinate”, scria el, și „sunt atât de recunoscătoare” pentru atenția oferită de un tânăr. Iar „în ceea ce privește doar ce se află sub talie”, adăuga el, „este imposibil să deosebești o femeie în vârstă de una tânără”. Franklin nu a fost singurul Părinte Fondator al cărui libido a fost un subiect frecvent de conversație. Oponenții politici ai lui Thomas Jefferson au publicat desene animate

inflamatorii „dezvăluind” relația lui cu sclava Sally Hemings. Alexander Hamilton și-a cerut scuze public pentru o aventură extraconjugală, cu două secole înainte de Bill Clinton. Și George Washington a fost ținta zvonurilor că s-ar fi angajat în relații homosexuale. Washington era francmason, iar istoricul Thomas Foster scrie în cartea sa *Sex and the Founding Fathers: The American Quest for a Relatable Past* că ziarele ostile îi atacau pe francmasoni prin difuzarea unor povești în care relatau că „se angajează în penetrarea anală cu țepușe de lemn”.

Pe 6 ianuarie 1759, Washington se căsătorește cu Martha Dandridge Custis, o văduvă bogată. Scrisorile, care încă se mai păstrează, sugerează că, de fapt, el era îndrăgostit la vremea aceea de Sally Fairfax, soția unui prieten. Unii istorici cred și că George și Martha erau fost rude îndepărtate. Cu toate acestea, cei doi au avut o căsnicie reușită și împreună au crescut doi copii din căsătoria ei anterioară, John Parke Custis și Martha Parke Custis, alinați cu afecțiune de către familie Jackie și Patsie. Mai târziu, soții Washington au crescut și doi nepoți ai doamnei Washington, Eleanor Parke Custis Lewis și George Parke Custis. George și Martha Washington nu au avut copii împreună, cel mai probabil variola lui din tinerețe lăsându-l steril.

Au existat speculații și privind orientarea sa sexuală, pornind de la faptul că Washington (despre care Larry Kramer spunea că era „a big Queen”!), la recomandarea lui Franklin (care-i privea cu simpatie pe homosexuali), l-a angajat pe baronul prusac Friedrich von Steuben ca inspector general și general-maior al armatei continentale în timpul Războiului Revoluționar american. Von Steuben, care era un homosexual notoriu, a lucrat direct cu Washington, fiind la un moment dat șeful cancelariei acestuia. Von Steuben (47 de ani) ajunsese în Statele Unite împreună cu secretarul său, în vârstă de 17 ani, Peter Stephen Du Ponceau. La Valley Forge, el a început relații strânse cu tinerii ofițeri Benjamin Walker și William North, pe care i-a adoptat formal și i-a făcut moștenitori. Unii istorici cred că aceste „extraordinare relații emoționale intense” au fost de natură romantică. Von Steuben a fost descris de unii cercetători drept „personajul gay care a salvat Revoluția Americană”. În orice caz, von Steuben nu s-a căsătorit niciodată și nu a avut copii. Astfel, el și-a lăsat proprietatea asistenților săi, căpitanul Benjamin Walker

și maiorul William North, cu care a avut o „relație emoțională extraordinară de intensă... tratându-i ca pe niște fii surogat”. Un al treilea tânăr, John W. Mulligan (1774–1862), care se considera și el unul dintre „fiii” lui von Steuben, a moștenit vasta sa bibliotecă, colecția de hărți și 2.500 de dolari în numerar.

Larry Kramer, scriitor și activist LGBT, susține într-o carte a sa, bazându-se pe cercetarea corespondenței, că Alexander Hamilton, primul ministru de finanțe american („secretar al Trezoreriei”) era și el gay și dezvoltase o pasiune pentru Washington, relația lor fiind caracterizată de „atracție reciprocă”, dar nu aduce dovezi convingătoare în acest sens. Alți autori certifică zvonurile care au circulat în epocă, însă le consideră drept parte a unei campanii calomnioase îndreptate împotriva francmasoneriei.

Dincolo de orice alte considerații, pe Foster nu îl interesează dacă aceste povești sunt sau nu adevărate. Ceea ce îl fascinează și, în fond, reprezintă subiectul cărții sale, este modul în care publicul american, începând chiar cu contemporanii Revoluției, a dorit mereu povești despre viața sexuală a Părinților Fondatori. La bază, susține Foster, sexul a fost întotdeauna un element de bază, deși subapreciat, prin care americanii de rând au încercat să-și proiecteze propriile lor satisfacții de substituie, identificându-se cu primii eroi ai tinerei națiuni. Astfel, fără a le diminua statutul special, providențial, se încerca umanizarea lor. „Ceea ce am vrut să combat este această idee că interesul pentru viața sexuală a fondatorilor este ceva nou”, a spus Foster într-un interviu. „Dacă aceste povești nu rezonază cu cititorii contemporani, atunci Fondatorii își pot pierde relevanța. Sunt legende care ne leagă de trecut și ne leagă de fondarea națiunii”.

La scurt timp după ce Foster, profesor la Universitatea DePaul, și-a terminat prima carte despre sexualitate în America secolului al XVIII-lea, el a început să cerceteze viețile Părinților Fondatori. Citind unele dintre biografiile recente, a fost surprins de faptul că aproape toate au discutat despre viața lor sexuală, ca și când nimeni nu ar mai fi făcut-o vreodată. În carte, el îl citează pe Christopher Hitchens, autorul unei biografii a lui Jefferson din 2009, care, la *The Daily Show*, i-a spus moderatorului Jon Stewart: „Este o carte despre Părinții noștri Fondatori, ca bărbați posesori de penisuri. Majoritatea cărților dedicate lor omit acest subiect. Eu nu l-am ignorat”.

Foster însuși nu era sigur dacă biografii din trecut discutau despre Fondatori „ca și cum ar fi fost dotați și cu organe sexuale”. Dar a fost surprins să afle că mulți dintre ei chiar au abordat această temă. Atunci, a avut ideea unei cărți despre modul în care s-au schimbat ideile despre comportamentul sexual „adecvat” în timp. Și cum au afectat aceste idei felul în care s-a scris despre viața intimă a Fondatorilor? George Washington oferă, în acest sens, un exemplu grăitor. În cea mai mare parte a secolului al XIX-lea, biografii săi au ignorat aproape total faptul că nu a avut niciodată copii. Acest lucru ar putea sugera că Washington, „Tatăl Națiunii”, nu a fost „tată” pe deplin. Pentru a compensa subliminal această neîmplinire, tablourile în care era reprezentat împreună cu soția sa, Martha, îl arătau înconjurat de copii: de fapt, erau fiii vitregi ai acesteia din prima căsătorie a Marthei.

La începutul secolului al XX-lea, ideile freudiene au început să schimbe atitudinile față de intimitate. Din ce în ce mai mult, sexul și corolarul său, dragostea romantică, erau văzute ca parte sănătoasă a unei relații. Acest lucru a fost în contrast cu secolul „cast” al XIX-lea, când căsătoria, mai degrabă decât romantismul, era principalul subiect de interes. În consecință, biografii au discutat frecvent despre relația a lui Washingtonului cu Martha, descriind-o aproape întotdeauna în termeni romantici. În vremuri mai recente, însă, „viața sexuală” a personajului a devenit un subiect public popular. Și Foster vede indicii despre acest lucru în felul în care biografii contemporani scriu despre lipsa de copii a lui Washington. Aproape niciun biograf nu consideră posibil ca Washingtonul să fi fost impotent. Motivul, susține Foster, este că impotența implică o lipsă de virilitate, o lipsă acută a „bărbăției”, care nu cadrează deloc cu statutul său istoric. Astfel, în ciuda faptului că nu au dovezi solide care să o susțină, ei citează sterilitatea ca explicație mai probabilă.

Dar, pe de altă parte, lipsa dovezilor nu i-a împiedicat pe mulți să susțină că Alexander Hamilton era homosexual. Foster subliniază interesul recent pe care unii activiști LGBT l-au arătat scrisorilor homoerotice pe care Hamilton i le-a scris tovarășului său de luptă John Laurens. Hamilton i-a scris destul de explicit lui John Laurens, un ofițer din armata revoluționară: „Îmi doresc,

dragul meu Laurens, să stea în puterea mea ca să dovedesc prin fapte, mai degrabă decât prin cuvinte, că te iubesc”.

Foster susține că este cu siguranță posibil ca Hamilton să fi avut o relație sexuală cu Laurens. Dar a sugera că Hamilton este „Părintele Fondator gay” ignoră natura istorică a identității sexuale. Rareori asemenea activiști, precum Larry Kramer, iau în considerare faptul că, în epocă, identitatea „gay” nu exista; nici nu explorează natura prieteniei masculine din secolul al XVIII-lea, care ar putea fi intens romantică, dar fără a include sexul. „Nu luăm în considerare complexitatea iubirii din secolul al XVIII-lea”, scrie Foster. „Le forțăm în modelul nostru și asta este practic ceea ce am făcut de-a lungul istoriei.” Cu toate acestea, Foster nu-i lasă pe istorici, nici pe cei academici, nici pe cei populari, să se elibereze de felurite complexe. Când vine vorba de chestionarea recentă a identității sexuale a lui Hamilton, el simpatizează cu reticența lor de a spune că Hamilton a avut relații sexuale cu Laurens. Pur și simplu, pentru el nu există dovezi care să o demonstreze. Și, totuși, consideră că este ipocrit că mulți istorici folosesc același tip de scrisori cu aluzii erotice pe care Hamilton le-a scris unor femei ca dovadă că era asemenea aceluși Lothario pe care Cervantes îl descria drept un mare seducător, dominator în relațiile cu sexul opus. „Pare doar un standard dublu. Care este nivelul dovezilor care demonstrează că e sigur că a fost vorba de dragoste adevărată într-un sens sau altul?”, remarcă Foster cu privire la scrisorile lui Hamilton către Laurens.

Ceilalți Părinți Fondatori studiați sunt John Adams, Benjamin Franklin și Gourveneur Morris, cel adesea omis de alți autori. Despre Adams, aflăm că era un soț perfect, un model pentru un comportament social ideal, așa cum era acesta conceput în secolul al XIX-lea, când bărbatul era indubitabil vioara întâi într-o căsnicie. Dar ascensiunea feminismului în anii '70 ai secolului al XX-lea a dus la o serie de cărți, erudite sau doar de popularizare a istoriei, care au evidențiat natura „echitabilă” a căsătoriei sale: John și Abigail Adams sunt acum catalogați ca formând un „cuplu echilibrat”, relația lor uimitoare necesitând relevarea pozițiilor de putere ale ambilor soți.

Fundalul gay al acelei epoci mai mari, de pe vremea colonială până la Războiul Civil, este însă mult mai complex decât ne putem imagina. Așezarea

LIBRIS | We know books

Jamestown din Colonia Virginia a fost prima colonie engleză permanentă din America. Aceasta era situat pe malul nord-estic al râului James (Powhatan), la aproximativ 4 km sud-vest de centrul modernului Williamsburg. A fost înființată de Compania Virginia din Londra ca „James Fort” la 4 mai 1607 și a fost considerată o așezare permanentă după un scurt abandon în 1610. (A urmat mai multor încercări eșuate, inclusiv colonia înființată în 1585 pe Insula Roanoke, mai târziu parte din Carolina de Nord.) Jamestown a servit drept capitală colonială din 1616 până în 1699. Richard Godbeer, autorul volumului *The Sexual Revolution in Early America*, observă că Jamestown a fost inițial fondată ca o așezare exclusiv masculină și observă că mulți dintre primii coloniști au format cupluri pentru a putea edifica gospodăria în zona Chesapeake în secolul al XVII-lea, afirmând și că pare rezonabil să presupunem că mulți dintre acei oameni se cuplau și sexual. Cu mult înainte de Revoluția Americană, Thomas Morton, din altă colonie, Plymouth, a comis un alt fel de act revoluționar, conform *A Queer History of the United States* a lui Michael Bronski. Morton s-a desprins din colonie și a fondat Merrimount, o comunitate care a rupt tabuurile culturale ale vremii și a sărbătorit dorințele de același sex și căsătoriile interrasiale cu mult înainte ca valorile puritane ale epocii să evolueze.

În ceea ce privește legăturile politice de același sex, fiul președintelui John Adams, Charles Adams, în tinerețe a devenit protejat al lui Friedrich von Steuben și se va fi simțit confortabil cu propria sa orientare sexuală. A trăit mulți ani cu John W. Mulligan, un avocat care a fost secretarul baronului neamț, dar de aceea a fost decăzut din drepturi de tatăl său, al doilea președinte al Statelor Unite.

Făcând parte din cercul interior al lui George Washington, francezul Pierre Charles L'Enfant avea să devină arhitectul capitalei națiunii după 1790, după cum se documentează în *The Making of Urban America*. Dar istoricul Bob Arne spune el a făcut să se ridice acuzator sprâncenele liderilor politici contemporani, „transgresând granițele sexuale”.

Prietenia dintre George Washington și Gilbert du Motier, marchizul de Lafayette, a fost celebrată de istorie. O parte din corespondența lor indică faptul că Lafayette dorea mai mult de la prietenie, inclusiv o scrisoare din

1799 în care spunea că se simte ignorat de Washington. „Plângerile ar trebui să fie permise inimii mele afectuoase”, a scris el.

Potrivit lui Susan Lander, Betsy Ross, autoarea primului drapel american, ar fi putut foarte bine să producă și steagul curcubeu. Lander a dezvăluit că Ross făcea parte dintr-o comunitate subterană de homosexuali și lesbiene la sfârșitul secolului al XVIII-lea.

Primul senator american din Alabama, William Rufus DeVane King, este considerat de mulți autori ca fiind „primul vicepreședinte homosexual al națiunii”. El și James Buchanan au împărțit o casă, în timp ce acești doi bărbați de stat slujeau împreună în Senat, iar profesorul Universității Creștine din Texas, Paul F. Boller Jr., spune că în Washington, DC, se bârfea pe vremea lor că distinșii politicieni erau mai mult decât colegi de cameră. King a murit, în cele din urmă, la 25 de zile după ce a fost investit în funcția de vicepreședinte al lui Franklin Pierce. Singurul burlac care a fost ales vreodată președinte al Statelor Unite, James Buchanan, poate fi, la rândul său, amintit ca „primul președinte gay”, cel puțin asta fac Larry Flynt și David Eisenbach în *One Nation Under Sex*. Ei notează că, într-o scrisoare pe care Buchanan a scris-o după ce King a plecat pentru a deveni ambasador în Franța, el evocă tristețea sa legată de această despărțire și consideră că va trebui „să se roage la mai mulți domni” în căutarea nereușită a unei afecțiuni similare.

Charity Bryant și Sylvia Drake sunt cele două fiice ale Revoluției Americane care pot fi amintite ca fiind primele care au format explicit un parteneriat de același sex în Statele Unite. Cele două femei s-au mutat împreună în 1807 și au rămas un cuplu timp de 44 de ani, conform cărții lui Rachel Hope Clever *Charity and Sylvia: A Same-Sex Marriage in Early America*.

Sexualitatea lui Abraham Lincoln a fost pusă la îndoială public timp de un secol și jumătate. În special datorită faptului că Lincoln pare să fi avut o relație de lungă durată cu Joshua Fry Speed, un partener al său de afaceri. Istoricul C.A. Tripp indică această relație, dar și altele, valorificând inclusiv sugestii conform cărora Lincoln împărțea în mod regulat patul cu un bodyguard, în *The Intimate World of Abraham Lincoln*.

Revenind la anii revoluționari, în timp ce era ambasador în Franța, Franklin a fost cel care l-a recrutat pe Baronul Friedrich von Steuben pentru

URDIA | We know
Hops

a-și pune expertiza în slujba Revoluției, fiind la curent cu orientarea sexuală a marelui strateg. Scrisorile sale dezvăluie că o parte din motivația lui Franklin a fost cunoașterea faptului că Von Steuben ar putea fi urmărit penal pentru sodomie în Europa, astfel încât o plecare în America l-ar fi putut ajuta să scape de sancțiuni. Desigur, activistul Larry Kramer îl înscrie pe Franklin printre personajele istorice americane pe care le crede homosexuale, iar căsătoria solidă a lui Franklin nu mai este scoasă tendențios din ecuație. Cu toate acestea, pe baza corespondenței sale amoroase cu mai multe doamne din saloanele pariziene, un alt istoric l-a descris ca fiind „septuagenar cu poftă sexuale de proporții gigantice”.

În ceea ce îl privește pe Gouverneur Morris – decisiv în scrierea Constituției, dar în esență uitat de memoria populară – Foster sugerează că viața sa sexuală putea fi pusă în cumpănă de dezavantajele fizicului său. Morris nu s-a căsătorit până la vârsta de 57 de ani. În urma unui accident din copilărie îi lipsea un picior. Cu toate acestea, biografiai recentți au reușit să-i înfățișeze viața sexuală în mod favorabil: au găsit o mulțime de scrisori romantice, care l-au ajutat să-l arate cu mult înainte de vremea sa, un libertin modern.

Tema abordată de autori precum Thomas Foster și nu numai ar trebui să atragă mai mulți cititori decât o carte academică tipică. Dar ar trebui să beneficieze și de interpretări bine documentate, care să surclaseze prejudecățile sociale. Publicul savurează poveștile despre biografiile erotice ale Părinților Fondatori ai națiunii americane, dar mulți le încadrează încă în categoria „adevărurilor necuviincioase”, observă el, „așa că le rescriem și le reinterpretăm în diferite moduri pentru a le prezenta într-o lumină pozitivă”. Iar „viziunea romantică” a acestor povești nu face decât să mistifice, deoptrivă, trecutul și prezentul...

Thomas Jefferson a iubit o pictoriță măritată și a sedus o sclavă mulatră în vârstă de 14 ani, apoi i-a făcut șase copii

Poate că viața sentimentală și declinarea ei erotică din partea unui mare personaj al istoriei americane nu au făcut obiectul unui interes public mai mare, la sfârșitul veacului al XVIII-lea și începutul celui următor, decât cea a lui Thomas Jefferson. Cu toate acestea, pentru o bună parte din ultimele două secole, biografiai au avut tendința să insiste mai mult asupra relației sale cu pictorița albă Maria Cosway, și nu cu sclava mulatră Sally Hemings, care, totuși, i-a dăruit nu mai puțin de șase copii.

La 1 ianuarie 1772, Jefferson s-a căsătorit cu verișoara sa de gradul al treilea, Martha Wayles Skelton, văduva de 23 de ani a lui Bathurst Skelton. Biograful Dumas Malone a descris căsătoria ca fiind cea mai fericită perioadă din viața lui Jefferson. Martha era o cititoare pasionată, o veritabilă artistă a broderiilor sofisticate și o pianistă talentată; Jefferson o acompania adesea la vioară sau violoncel. În cei zece ani de căsătorie, Martha i-a născut șase copii: Martha „Patsy” (1772-1836); Jane (1774-1775); un fiu care a trăit doar câteva săptămâni în 1777; Mary „Polly” (1778-1804); Lucy Elizabeth (1780-1781); și o altă Lucy Elizabeth (1782-1784). Tatăl Marthei, John Wayles, a murit în 1773, iar cuplul a moștenit 135 de sclavi, 45.000 de hectare, dar și datoriile moșiei, pe care Jefferson s-a chinuit să le achite în deceniile